

Amsterdam, 9 juni

De dagen zijn van gewapend glas en Seroxat, mag ik Menno Wigman graag para-

fraseren, maar niet gistermiddag, toen ik op weg was naar de glastentoonstelling in Arti. Seroxat in m'n lijf: mij niet gezien. Mijn nukken: ze gingen aan diggelen. Mijn hang-ups: ik keek er dwars doorheen. Het was niets dan rode teenagels en opwaaiende Miu Miu wat daar over het zonnige Rokin stapte. *Life is a bitch*, jawel, maar De Pris is dat ook, eentje die bijt: Rietveld-kunstenaars: ze eet ze als ontbijt.

Deze tentoonstelling toont werk van leerlingen en docenten van de glasafdeling van die Amsterdamse kunstacademie – de sympathiek zelfrelativerende ondertitel van de tentoonstelling luidt: *The Large Glass Department* – en geeft een brede impressie van wat de afdeling de laatste jaren zoal voortbracht; zij is samengesteld door Lida Krul en Jens Pfeifer. Eigenlijk is glas niks, schrijven zij in de hand-out, maar dat is natuurlijk niet waar. Om te beginnen is glas een materiaal, één met een definitie in het woordenboek: 'een doorzichtige harde stof'.

'Deze tentoonstelling is een poging om [...] het gebruik van glas in de hedendaagse kunst te constateren', las ik even verderop in diezelfde folder. Ik stak mijn hoofd om de hoek van de expositiezaal en zag zeker tien (deels) glazen objecten. Poging geslaagd.

Waar de samenstellers een punt hebben: het efemere karakter van glas. Glas is van zichzelf weinig. Net als lucht, heeft het externe factoren nodig om zichtbaar gemaakt te worden. Licht bijvoorbeeld – zoals in Milena Naefs ijle geometrische muurpatronen. Of pigment, zoals in Maria Roosens borst-sculpturen.

Of kogelgaten, zoals in Marcelo Cidade's kogelkunst, niet in Arti, wel in Beelden aan Zee. Het beroemdste glazen kunstwerk, Duchamps *The Bride Stripped Bare by Her Bachelors*, was nooit zo beroemd geworden als het niet door barsten was ontsierd. Hier, echter, is glas vaak nauwelijks nog als zodanig te herkennen of het vertolkt het een bijrol.

Een mooie bijrol, dat wel. Zeer onder de indruk was ik bijvoorbeeld

van een werk van Rasmus Leseberg. Dat is een naam als een IJslandse goth-rock-zanger en het werk past er bij: een kolossaal draak-vormig staketsel van hout en rietpluimen waar tussen de latten de meest schitterende glazen bloemen zijn gestoken. Een groot, vervaarlijk, en – door die bloemen – toch ook wel weer lief ding, deze sculptuur.

Groot behuise verzamelaars, let u op?

Unannealed – The Large Glass Department, Arti & Amicitiae, t/m 19/6

Lida Krul *Bubblegum*, 2014.

